

Тжжно ми ѱ, дѣдо, жално ми ѱ,
Ала засвири — не бой се, —
Азъ нося сърце юнашко,
Гласъ имамъ мѣденъ загорски,
Та'ко ме никой не чуе,
Пѣсеньта ще се пронесе
По гори и по долища —
Горитѣ ще я поематъ,
Долища ще я повтарятъ,
И тжгата ми ще мине,
Тжгата, дѣдо, отъ сърце!
Пѣкъ който иска да тегли —
„Тежко му“ нима ще кажа?
Юнакътъ тегло не търпи —
Ала съмъ думалъ и думамъ:
Блазѣ му, който умѣ
За честь и воля да мѣсти —
Доброму добро да прави,
Лошия съ ножа по глава, —
Пакъ ще си викна пѣсеньта!

I.

Кой не знай Чавдаръ войвода,
Кой не е слушалъ за него?
Чорбаджия ли изедникъ,
Или турскитѣ сердари?
Овчаръ ли по планината,
Или пѣкъ клети сюрмаси?
Водилъ бѣ Чавдаръ дружина
Тѣкмо до двайсетъ години,
И страшенъ бѣше хайдутинъ
За чорбаджии и турци;
Ала за клети сюрмаси